

La Muntanya que ens uneix

Hola, em dic Laia i visc a la frontera entre Catalunya i Andorra. Jo soc de Catalunya però la meva millor amiga, la Núria, viu a Andorra i només ens vam veure un cop quan els nostres pares es van trobar i ens hi van portar. La nostra amistat és a través de cartes que ens escrivim a diari.

Un dia la Núria em va proposar de trobar-nos dalt del cim que ens separava, i així ho vam fer (els meus pares no en sabien res, per si us ho pregunteu). Va ser difícil arribar a dalt, ja que nevava i jo de fer muntanya no en sé gaire. Però jo tenia ben clara la meva fita: arribar a dalt.

Finalment ho vaig aconseguir però la Núria no hi era. Vaig començar a baixar per l'altra banda per veure si la trobava i quan vaig arribar a casa seva els seus pares em van dir que havia mort tot just pujant la muntanya, aquella nit.

Aquella notícia em va afectar molt. No m'esperava aquell fet i a més aquell dia. Igualment sempre en guardaré gran record. Ella sempre estarà a la muntanya. Sempre amigues.

Ballarina de muntanya.

LA TRUCADA MISTERIOSA

A mig camí de la muntanya, pujant el cim del Pedraforca, li sonà el mòbil. Es va aturar. Va observar la pantalla i veié que es tractava d'un número que desconeixia, amb un prefix estrany de tres xifres, 777. Amb recel va penjar la trucada.

Per sortir de dubtes va consultar els prefixes internacionals de telefonia a la Wikipedia i veié que no corresponia a cap país conegut.

La seva curiositat, però, ja s'havia despertat i la sospita per saber qui l'havia trucat creixia de forma insistent. Va seguir furgant l'enciclopèdia virtual i li va preguntar el significat dels tres sets junts.

La resposta va ser contundent, aquella numerologia, 777, era el número del cel. Estorat pel que acabava de saber va quedar pensatiu. Acte seguit va tornar a sonar el telèfon, era de nou la mateixa trucada... Va despenjar i una veu fosca va parlar :

—Soc Gabriel, el teu àngel protector, d'aquí a 100 metres hi haurà un despeniment de roques...

—*A mi, háblame en cristiano, coño...!*, respongué... I prosseguí la marxa...

A les vuit del vespre els equips de salvament van haver d'interrompre les tasques de recerca per manca de llum.

Tal com raja...

OCELLS A L'AGUAIT, per Dora Emon (pseudònim)

Segons anaven guanyant altura, la vista es tornava cada vegada més esbalaïdora, però costera amunt per aquella senderola pedregosa es feia difícil recrear-se'n massa. Calia estar mirant sempre en terra per evitar un ensopec. Al capdavant de la fila índia dels senderistes, una jove guia marxava lleugera. En cua, un altre guia mirava que ningú es quedés despenjat. Tots dos es comunicaven per walkie-talkie i detenien la marxa per comentar qualsevol incidència digna de ser destacada: l'aparició d'una orquídia salvatge o l'excrement delator d'algun animal que també hagués passat per allí.

A la llunyania, es veia alguna ala delta solcant el cel.

Es tractava d'aplegar dalt de tot.

Poc abans d'arribar-hi, una dona de mitjana edat degué xafar alguna pedra solta del corriol i se n'anà a terra llançant un crit que va somoure la pau de l'entorn. Pogué alçar-se a soles, sense l'ajut de ningú, però.

Fou llavors quan va aparèixer de sobte una d'aquelles ales delta sobrevolant en cercles el cim, com si fos un ocell gegant. A la dona, ja drete i encara refent-se de l'ensurt, li van entrar ganes de fotre-li una pedrada per espantar-la. «Que encara no soc carronya, voltor!», va escridassar-li.

TORNADA A CASA

Pseudònim: Uxue

Penèlope esperava desficiosa l'arribada del seu marit des del cim d'un tossal a la voreta del mar. Tan bon punt va arribar a la platja de còdols de l'illa, va caure rendit al llit. L'endemà en llevar-se, la seva diligent esposa li va preguntar:

-Com ha anat la fita amb la colla de bandarres aqueus?

-No sé què t'empatolles, Penèlope –va respondre aquest neguitós.

-I la targeta que he trobat al teu sarró? –va insistir ella amb una ganyota entremaliada.

-Targeta? No sé de què em parles.

-Vejam –va dir ella mostrant el motiu del seu empipament-. Diu: ***Sirenes: professionals de l'amor al teu servei. Expertes en comiats de solter. Descomptes a grups.*** No m'estranya que hagi trigat deu anys en tornar a Ítaca d'ençà que vas salpar de Troia.

L'astut Ulisses, fent gala de la perspicàcia que el caracteritzava, va fugir d'estudi rondinant:

-Tant se val, reina. El que va passar a l'Odissea, es queda a l'Odissea.

El llac

El llac de la vall, on es reflecteixen nit i dia tant el **cim** nevat de la muntanya, com els excursionistes que caminen fins a arribar a la seva **fita**. Els **còdols** que l'envolten, impol·luts per la sovint pluja de gotes fines. L'aigua que reflecteix passat, present, i un futur desconegut. Un llac que reflecteix tot un seguit de vides des dels seus inicis fins als seus finals. El llac que els pobles que el coneixen agraeixen tenir a prop, i poder criar les següents generacions. Al voltant del llac. Prop del riu. Lluny del perill. I juntament amb tots els records que l'aigua del llac preserva en les seves profunditats.

Estel·lar